

РЕШЕНИЕ

№ 322

гр. София, 18.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Д Л Д

при участието на секретаря А И И
като разгледа докладваното от Д Л Д Административно наказателно дело № 20231110216859 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН

Образувано е по жалба на против Наказателно постановление № С-14-3084/28.08.2023 г., издадено от и.д. Директор на РИОСВ - София, с което, на основание чл. 69, ал. 1 от Закона за опазване на околната среда (ЗООС) и чл. 20, ал. 1, пр. 1 от Наредба за вида, размера и реда за налагане на санкции при увреждане или при замърсяване на околната среда над допустимите норми и/или при неспазване на определените емисионни норми и ограничения, на жалбоподателя била наложена имуществена санкция, в размер на 2 068,95 лева, за нарушение на норма за допустими емисии на азотни оксиди по Част 1, т. 6 към чл. 5, ал. 1 от Наредба за норми за допустими емисии на серен диоксид, азотни оксиди и прах, изпускани в атмосферата от големи горивни инсталации.

НП е обжалвано от санкционираното лице в срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН. В жалбата си оспорва наказателното постановление. Навеждат се доводи за процесуални нарушения (липса на АУАН; бланкетни норми и неprecизна квалификация; неяснота за датата на нарушението; липса на място на извършване); за недоказаност; за обективна несъставомерност; за маловажност на случая. Моли се за отмяна на атакуваното наказателно постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява. Поддържа жалбата, по изложените в нея съображения, които допълва с доводи за липса на обществена опасност. Претендира деловодни разноски.

Административнонаказващият орган, редовно призован, се представлява. Оспорва жалбата.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана страна – санкционирано лице, в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, както и срещу подлежащ на обжалване акт. С оглед на това жалбата е породила присъщия ѝ суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект. Разгледана по същество, същата е и основателна, макар и само по част от изложените в нея съображения.

При дължимата служебна проверка, извършена от настоящия съдебен състав, на основание чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, настоящият съдебен състав констатира допуснати нарушения на процесуалния закон, които са от категорията на съществените и което не могат да бъдат отстранени в съдебната фаза на административнонаказателното производство.

Те се изразяват не в отсъствието на АУАН, в каквато насока са част от доводите от жалбата. Като намира същите за принципно основателни, доколкото АУАН дава формалното начало на административнонаказателното производство, респективно – със съставянето му възниква фигурата на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице, а оттам – и правото на защита (чл. 42, ал. 1, т. 8 и чл. 44, ал. 1 ЗАНН), и еднакво смущаващо би било постановяване на присъда, без внесен обвинителен акт (аналогия от наказателното производство, явяващо се най-близък процесуален ред), следва да се подчертае, че се касае за изрично закрепена нормативна процедура и подобни съображения биха имали своите сериозни основания, в хода на законодателния процес или при оспорване на нормативен акт, но не и в настоящото производство (съдът прилага закона – такъв, какъвто е). С така направеното уточнение, разпоредбата на § 4 от ПЗР на Наредба за вида, размера и реда за налагане на санкции при увреждане или при замърсяване на околната среда над допустимите норми и/или при неспазване на определените емисионни норми и ограничения изрично регламентира, че същата, се приема, на основание чл. 69, ал. 8 ЗООС вр. чл. 83, ал. 1 и 2 ЗАНН. Последната от изброените разпоредби, именно, позволява отклонение от реда за ангажиране на отговорност, предвиден в ЗАНН, а именно - доколкото в съответния нормативен акт не е предвиден друг ред. Именно тук е мястото да се отбележи и разпоредбата на чл. 5, ал. 1 от Наредба за вида, размера и реда за налагане на санкции при увреждане или при замърсяване на околната среда над допустимите норми и/или при неспазване на определените емисионни норми и ограничения, съгласно която наказателно постановление се издава, във основа на *numerus clausus* процесуални документи: протокол за проверка; протоколи от лабораторни изпитвания/анализи, когато това е необходимо; констативен протокол или предложение за налагане на санкция. В този смисъл и липсата на съставен АУАН, макар принципна възможност за съставяне на такъв, в определени хипотези, да е предвидена в чл. 43, ал. 1 от Закона за чистотата на атмосферния въздух (ЗЧАВ), не би могло да се тълкува, в контекста на процесуалните нарушения, от категорията на съществените, т. е. на отменителните основания.

Те не се изразяват и в твърдяната липса на посочване на времеви и пространствени параметри на неизпълненото задължение на дружеството към държавата, с оглед изричното посочване на конкретни дати и контролиран обект.....към който очевидно не се намира в , или и и е годен да изясни в пределна степен въпроса с местната подсъдност).

Същевременно, част от отправените към контролните органи процесуални критики настоящият съдебен състав намира за напълно основателни.

На първо място, цитираните от наказващия орган санкционни разпоредби (чл. 69, ал. 1 ЗООС – „При увреждане или замърсяване на околната среда над допустимите норми и/или при неспазване на определените емисионни норми и ограничения на едноличните търговци и на юридическите лица се налагат санкции“ и

чл. 20, ал. 1, пр. 1 от Наредба за вида, размера и реда за налагане на санкции при увреждане или при замърсяване на околната среда над допустимите норми и/или при неспазване на определените емисионни норми и ограничения – „На лицата по чл. 1, ал. 1, които при осъществяване на своята дейност изпускат в атмосферния въздух отпадъчни газове, съдържащи вредни вещества (замърсители) над нормите за допустими емисии (концентрации на вредни вещества в отпадъчни газове) и/или над определените емисионни норми и ограничения, се налагат санкции“) съдържат само принципни нормативни постановки (за извършено нарушение се налага санкция – постулат, характерен за всяка правова държава, към която категория и Република България официално се причислява), които, обаче, не съдържат никаква санкционна конкретика, която да позволи да бъдат изградени изводи – приложима ли е санкционната норма към особеностите на разглеждания случай.

На още по-силно основание, в атакуваното наказателно постановление се цитират 54 бр. превишения на среднодневни стойности, превишаващи 110% НДЕ (100 mg/Nm³). Същевременно, обаче, в противовес на подобно твърдение или дори на задължението за съставяне на месечни доклади за проведени собствени непрекъснати измервания (инкриминираните 54 дати попадат в пет различни календарни месеца), на дружеството е наложена само една санкция, в противоречие на принципната постановка на чл. 18 ЗАНН, а това създава съществена неяснота – кое от изрично упоменатите 54 отклонения се санкционира (същата нееднократно е била коментирана от касационната инстанция, в контекста на съществените процесуални нарушения – напр. Р от 17.06.2009 по кнахд 2946/2009 АССГ, II кас. с-в; Р от 14.12.2007 по кнахд 5098/2007 АССГ, VII кас. с-в; Р 283/2013 АССГ, V кас. с-в; О 4595/2010 АССГ, X кас. с-в; Р 407/2011 АССГ, IX кас. с-в и др).

По изложените съображения съдът приема, че НП е незаконосъобразно и следва да бъде отменено на процесуално основание, без да се коментират възраженията за обективна несъставомерност и маловажност.

По разноските

С оглед изхода на производството пред настоящата съдебна инстанция и разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, както и предвид наличието на изрична претенция за присъждане, въззиваемата страна следва да поеме тежестта на деловодните разноски на насрещната. С оглед липсата на съществена фактическа и правна сложност на делото, размерът следва да бъде определен между минималния и средния по чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, издадена на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, а именно – 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № С-14-3084/28.08.2023 г., издадено от и.д. Директор на РИОСВ - София, с което, на основание чл. 69, ал. 1 ЗООС и чл. 20, ал. 1, пр. 1 от Наредба за вида, размера и реда за налагане на санкции при увреждане или при замърсяване на околната среда над допустимите норми и/или при неспазване на определените емисионни норми и ограничения, на била наложена имуществена санкция, в размер на 2 068,95 лева, за нарушение на норма за допустими емисии на азотни оксиди по Част 1, т. 6 към чл. 5, ал. 1 от Наредба за норми за допустими емисии на серен диоксид, азотни оксиди и прах, изпускани в атмосферата от големи горивни инсталации.

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, РИОСВ - София да заплати насумата от

100 лева – деловодни разноси.

Решението може да се обжалва с касационна жалба, по реда на АПК, чрез Софийски районен съд пред Административен съд – София-град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____